

Mistä ahdistunut löytää avun?

Heikko ihminen Hyvän Paimenen huomassa
Rukouksesta, armoistuimesta, avusta hädässä
Ahdistettuna ajassa, evankeliumin toivon varassa

Tämä on oikeastaan Karkun evankelisella opistolla pitämäni puheen luonnos sellaisenaan. Jätän sen kaikkine virheineen näkyviin. Joskus on vain liian vaikea lähteä muokkaamaan jälkikäteen puhetta kirjoitukseksi. Huomioin saamani oikaisut ja kritiikin, jos puhun tai kirjoitan edelleen samasta aiheesta. Toisen alaotsakkeen lyhensin muotoon ”Rukouksesta”. Kyse on lähinnä siitä, että juuri rukoukseen käydessäni muistutan itseäni aina Jumalan armosta ja pelastustyöstä Kristuksessa, joka on annettu meille armoistuimeksi.

Heikko ihminen Hyvän Paimenen huomassa

Puhun kristitylle omassa ajassamme, Jumalan lapselle. Ihmisinä meillä pätee samat säännöt kuin kenellä tahansa liittyen lepoon, ravinnon tarpeeseen, ihmissuhteisiin, fyysisiin kehitysvaiheisiimme lapsesta aikuiseksi, ja vanhenemiseemme.

Olisi hyvä, jos pystyisimme omassa mielessämme hieman erottelemaan sitä missä määrin ahdistuksemme liittyy ihan näihin elämämme normaaleihin asioihin, tai niissä kokemaamme epäsuhtaan todellisuuden ja odotustemme välillä. Ahdistuksen syy voi löytyä myös sairaudesta.

Tulisi myös nähdä, että kohtaamillamme menetyksillä ja järkytyksillä on merkitystä elämässämme. Aina emme pääse surusta yli ajallaan. Elämäntilanne vaatii kestämistä ja yrittämistä. Surun käsittely saa erilaisen muodon ja toisen ajan.

Emme saa tavallaan hengellistä kaikkea. Toisaalta olemme kokonaisuus, ja olemme kaikkine asioinemme, vaiheinemme ja elämäntilanteinemme Jumalan käsissä ja hoidossa. Samoin meillä Kristukseen turvaavilla on tieto, että tämä vaiheemme täällä ”kyynellaaksossa” on ajallinen. Ajattomat ja ikuiset asiat ovat perillä.

Kaikesta mahdollisesta hengellisestä tiedosta ja niin kutsutusta hengellisestä kasvusta huolimatta nämä omat taustamme ovat jäljellä. Ne voivat vaikuttaa hyvää, mutta myös päinvastaista. Masentuneina, väsyneinä tai kivuissamme huomaamme olevamme hyvin onnettomia käytökseltämme.

Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat! Kun he käyvät Kyynellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla. (Ps.84:6-7)

... ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyynleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.” (Ilm.21:4)

Saamme jättää murheemme Jumalan haltuun. Saamme jättää myös koko oman surkeutemme armahtavan Jumalan haltuun. ”Heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen.” (1 Piet.5:7)

Voimmeko siis heittää hänen päällensä sellaisenkin murheen, että tuskastun, kiivastun, sanon väärää sanoja yhä vielä pitkään uskossa oltuani? Pahinta on, että tämä toistuu taas uudestaan juuri kun luulin päässeeni eteenpäin. Enkä jaksa tai osaa tätä edes selittää tai ymmärtää. Miksi minusta ei tule hyvää tai vahvaa, tai menestyjää?

Itselleni on tullut rakkaaksi Hebrealaiskirjeen kohta: *”Älkää olko vaelluksessanne ahneita; tyytykää siihen, mitä teillä on; sillä hän itse on sanonut: ”En minä sinua hylkää enkä sinua jätä” (Hebr.13:5)*

Uskoisin, että tämä on osoittamassa tietä oikeaan suuntaan. Meistä on tarkoitus Jumalan lapsina tulla riippuvaisia Taivaallisesta Isästämme. Meistä tulee pieniä, mutta uudella tavalla näkeviä, kiitollisia ja eteen päin katsovia. Katseemme ei kohdistu enää niin paljon omiin tekoihimme tai saavutuksiimme, vaan Hyvään Paimeneen rinnallamme. Hän ei hylkää eikä jätä meitä.

Me katsomme Kristukseen meille annettuna lahjana. Hän kärsi puolestamme. Hän tuli ihmiseksi tähtemme. Hän tuli myös puhumaan ne kalliit sanat mitä on talletettuina evankeliumeissa.

Itse ajattelin, että on hyvä osata ulkoa edes joitakin Jeesuksen sanoja, tai ainakin tuntea niiden sanomaa. ”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” ”Minä olen tie ja totuus ja elämä.” ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.”

Jeesus tulee joskus elämäämme kuin vieraana ja outona. Kun hän käveli myrskyävällä merellä veden päällä, opetuslapset luulivat häntä aaveeksi. Jeesuksen sanat *”Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen; älkää peljätkö”* lohduttivat minua etenkin nuorena opiskelijana. Ajattelin, että elämässä on paljon uutta ja turvattomuutta. Jeesusta ei tarvitse kuitenkaan pelätä. Ei tarvitse pelätä, vaikka tunnen hänet ehkä jotenkin vielä vieraalla tavalla.

Saamme oppia tuntemaan Jeesusta elämämme aikana, sen erilaisissa vaiheissa. Tämä on suorastaan kiehtovaa. Paimen vierellämme on aina sama. Me muutamme monin tavoin. Tällä tarkoitan myös esimerkiksi vanhenemista ja muutoksia perheessä ympärillämme. Paimen säilyy. Rukouksemme ja yhteytemme häneen säilyy ja rakentuu tässä kaikessa.

Muuttuminen, kun puhutaan meistä ihmisistä, ei välttämättä tapahdu aina vaan parempaan suuntaan. Meille tulee erilaisia kiusauksia. Moni kokenutkin saarnaaja on syyllistynyt raskaaseen syntiin. Jos Raamattu ei olisi rehellinen ja avoin Daavidin seksuaalisesta synnistä tai Pietarin tavasta pettää Mestarinsa, me emme ehkä kestäisi. Tarvitsemme näitä esimerkkejä raskaista epäonnistumisista ja synneistä.

Ihmisen luonne ja syvin olemus on raadollinen ja epävakaa myös silloin, kun osaamme ulospäin elää arjen keskellä hyvin, toisia arvostaen ja lakia kunnioittaen. Kesken rukouksen ajatuksiimme voi kuitenkin nousta kauhistuksia. Mielessämme saattaa häivähtää outoja ajatuksia vain katsahtaessamme kadulla meille vierasta ihmistä.

Kun meidän tulisi nähdä lähimmäisemme tarve, niin jostain nouseekin suuri minä vaatimuksineen. Meissä itsessämme on aina valtavasti esteitä, jotka pimittävät meiltä Jumalan totuutta ja rakkautta. Tarvitsemme aina syntien sovitusta, joka on meille tarjolla Kristuksen ristinkuolemassa. Hänen verensä kautta meillä on vapaa pääsy Isän eteen. Meillä on avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan, saamme anteeksi. Voi millaisen lahjan olemmekaan saaneet Kristuksessa.

On niin hyvä muistaa aina myös Jeesuksen lupaus: ”*Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.*” Hylkäämisen haavamme saavat hoidon Hyvän Paimenen hoidossa hänen ääntään kuunnellussa.

Rukouksesta, armoistuksesta, avusta hädässä

Yksi osa kristityn kilvoitusta on siinä, että opimme rauhoittumaan ja kyselemään Jumalan tahtoa sanasta ja rukouksen kautta. Kun rukoilemme, niin kyseessä on tällöinkin lahja, ei suoritus. Nimittäin Isä, Jumala kuulee meitä Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, tähden.

Meitä ei kuulla monisanaisuutemme tai rukousasentomme tähden, ei edes rukouspaikan vuoksi. Emme tee tietä rukoukselle pitkäkestoisen ylistyksen kautta. Meitä ei kuulla sen vuoksi, että ikään kuin ensin tyhjentyisimme itsessämme jostain muusta. Ei, meitä kuullaan Jeesuksen tähden.

Vanhassa Testamentissa on peräti 22 jakeessa mainittu sana ”armoistuin”. Se liittyi aina Kaikkeinpyhimpään, Jumalan läheisyyteen ja syntien anteeksisaamiseen. Kun Jeesus kuoli, temppelin esirippu repesi. Meillä on pääsy näin pyhimpään. Tätä tarkoitan, kun sanon, että Isä kuulee meitä Poikansa tähden.

Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistukseksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit. (Room.3:23-25)

Rukouksessa käymme kuin kaikkein pyhimpään Jumalan kasvojen eteen Jeesuksen ristin sovitusyöhön turvaten. Tässä on myös syy siihen, että rukouksen alussa itse kiitän Isää Jeesuksen ristin työstä ja syntien anteeksi saamisesta.

Rukouksessa on kyse yksinkertaisesta asiasta. Se on kuin lapsen puhetta Isälle. Se on ”Abba” - puhetta usein yksinäisyydessä. Tarkoitan tällä sitä läheisyyttä ja valmistautumattomuutta, mitä rukous usein on. Rukouksessa voi olla tunnetta, mutta siinä ei tarvitse olla muuta kuin kääntyminen Jumalan puoleen asioissamme. Jumalan rukousten kuuleminen tai niihin vastaaminen ei riipu meidän tunteistamme. Hän kuulee meitä Kristuksen tähden.

Rukouksesta tulee osa elämäämme. Se kiinnittyy arkeemme. Siinä emme käske Jumalaa. Me anomme, kiitämme, kysymme, olemme yhteydessä ja lähellä. Välillä me kipuillemme ja jopa epäilemme rukoushetkissämme. Usein saamme huomata, ettei Jumalan vastaus ole sitä mitä odotimme. Se myös saattaa viipyä.

Rukoukseen voi liittyä myös ahdistusta ja huolta. Saatamme yhä uudestaan viedä samaa sydämellämme olevaa asiaa Jumalalle. Ajattelen, että sekä asiamme, että me itsekin olemme kuin hyvän ja luotettavan Jumalan sylissä.

Entä kun vanhenemme? Keskittymiskykymme ehkä heikkenee entisestään. Uskon, että yhä enemmän katseemme kääntyy siihen, että Kristus on meille lahja. Kristus ei ole ensi sijassa esimerkki. Ymmärrämme, ettemme voi tehdä yhtään mitään Jumala-suhteessamme, pelastukseemme liittyen, kuin ottaa vastaan Kristus lahjana. Voimme pyytää sitä, että saisimme olla häneen liitetyt.

Ahdistettuna ajassa, evankeliumin toivon varassa

Tahdomme myös tässä ajassamme elää ja palvella Jumalaa siinä uudessa, minkä Kristuksen usko on meihin lahjoittanut. Olemme saaneet sisimpäämme Pyhän Hengen. Jumalan Henki on meissä kuin salassa. Se on savimajassa, pienuudessa ja heikkoudessa.

Jumalan Hengessä on Jumalan voima ja kaikki Jumalan ominaisuudet. Mikään ei ole kuitenkaan irrallaan Jumalan ja Kristuksen persoonasta. Jumala on yksi. Kun puhumme Pyhästä Hengestä, tätä on syytä korostaa aikamme väärän opetuksen tähden. Raamatussa puhutaan paljon Jumalan voimasta, mutta ei juurikaan Pyhän Hengen voimasta tai muistakaan ominaisuuksista. Henki tahtoo kääntää sydämemme Kristukseen, ja tähän suuntaan johdattaa meitä myös Jumalan sana.

Me emme etsi Jumalaa sisimmästämme, niin kuin aikamme henkisyys usein kehottaa tekemään. Emme pyri kuin sulautumaan Jumalaan. Pyhän Jumalan ja ihmisen ero on koko ajan selkeä. Jumaluutta ei ole myöskään luonnossa, sen puissa tai joissain paikoissa. Luonto on Luojansa käden jälkeä. Se puhuu meille Jumalan ihmeellisyydestä, mutta se itsessään ei sisällä mitään jumalallista.

Sydämemme murehtii monia asioita ajassamme. Näemme ja kuulemme pahuudesta ja laittomuuksista päivittäin. Tämä suru ja murhe on tuttua myös Vanhan testamentin ihmisille.
...Ja minä kyselin heiltä juutalaisista, siitä pelastuneesta joukosta, joka vankeudesta palanneena oli jäljellä, ja Jerusalemissa. Ja he sanoivat minulle: "Jotka vankeudesta palanneina ovat jäljellä siinä maakunnassa, ne ovat suuressa kurjuudessa ja häväistyneinä alaisina; ja Jerusalemin muuri on revitty maahan, ja sen portit ovat tulella poltetut." Tämän kuultuani minä istuin monta päivää itkien ja murehtien, ja minä paastosin ja rukoilin taivaan Jumalan edessä. (Nehemia 1:2-4)

Joskus kohdallamme tämän kaltainen murhe saattaa viedä Jumalan antamiin tehtäviin. Hän sen silloin itse johdattaa ja näyttää. Usein murheemme jää selityksiä vaille. Silloinkin se tulee nähdäksi ja kuulluksi. Voimme ajatella, että Isämme kyllä tietää kaiken.

Saamme pyytää, että Jumala puhdistaa sydämemme majan. Pyydämme puhtaita vaikuttimia, oikeita sanoja, Jumalan mielen mukaisia tekoja, jotka hän on edeltä valmistanut. Saamme pyytää kaikkeen tarvittavaan Jumalalta voimia.

On ihanaa, kun olemme saaneet elämän lahjan, ja tunnemme lahjan antajan, elävän Jumalan. Arkinen elämä ja yksinkertainen, lapsenomainen usko, ovat hyvin kalliit asiat meille tavallisille Jumalan omille.

Ceta Lehtniemi